

αἰώνιον ἔχη πόλεμον. Ἀπὸ δύο σύγκειται ὁ ἄνθρωπος ἀντιθέτους οὐσίας, ἀντιθέτους τὰς ῥοπὰς καὶ τὰς διαθέσεις ἐχούσας· ἀγαπᾷ τὴν ἀρετὴν ἢ ψυχὴν, καὶ ὡς εἰδωλόν της τὰ θέλητρά της λατρεύει· ὡς ἐχθρόν τὴν ὑποβλέπει τὸ σῶμα, εἰς τὸ ἐλάττωμα προσκολλώμενον· ἡ Μετριοφροσύνη τὸ ἀποδεικνύει δειλόν, τὸ ἀπογυμνοῖ ἡ Δικαιοσύνη τὸ Θάρρος καὶ ἡ Ἀλήθεια τὸ ζημιοῦσι, τὸ καταστρέφουσιν· ἐὰν τὸ σῶμα ἀντάρτης κατὰ τῆς ψυχῆς ἐγερθῇ, ταπεινώσων ὅσον δύνασ' αὐτό· ἐὰν ὑπῇ κοινόν, διάτρεφε καὶ ὑπερασπίζου, ἔχε το φίλον· ἐὰν ἡ Ἀρετὴ τ' ἀπαιτῇ, εἰς τὰς φρικωδεστέρας βασιάνους, εἰς τὰς φλόγας ῥίψον αὐτό. Τὴν σκληρὰν ἐπιβάλλει θυσίαν ἡ ἀληθὴς φιλαυτία· μισεῖ ἑαυτὸν ὁ ὅπως προασπίση τὸ σῶμα παρήκοος τῶν ἐντολῶν της γινόμενος· τί ἔστι ἄρα γ' ἐλάττωμα; ἄφρων φιλαυτία, ὡς ἐξ ἀπάτης, εἰς τιμὴν κτωμένη ὑπερογὸν ψευδὴ καὶ κίβδηλον ἡδονήν, ἀντ' ἀληθοῦς καὶ γνησίας· ἀρετὴ δὲ ἡ φιλαυτία, ἡ ἔμφρων ἐκείνη, ἡ ἐν συνειδήσει τοῦ συμφέροντός της τὰς ἡδονὰς της ἐξαγοράζουσα πηγὴ της, ὁ ἐν τῷ Θεῷ θεὸς Ἔρως, ἐξ οὗ τ' ἀγαθὰ τὰ πάντα ἐν τῷ Κόσμῳ ἀπερρέυσαν. Πᾶσα ψευδὴς φιλαυτία ἀληθὲς εἶναι μῖσος τοῦ ἰδίου σου ἑαυτοῦ, ὑπὸ μυρίας τὰς μορφὰς καλυπτόμενον· μῖσος μῖσους ἐπάξιον· οἰκτιρὸς ἐχθρὸς ἐντὸς τῆς ψυχῆς καταλύων. Τίς δ' ἀληθῶς, θέλομεν μόνον τὸ μάθει κατὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν μετὰ σπαραξικαρδίου κραυγῆς θέλει ὁ ἔνοχος τὴν ὑπαρξίν του καταρασθῇ, θέλει δὲ τὸ Μηδὲν ἱκετεύσει ἵνα καταπῇ τὸ εἶναί του. Ἢ ἐν τῇ ψυχῇ κοιμωμένη ἀλήθεια τὴν τελευταίαν ὥραν μόνον ἐγείρεται· βωβὴ καὶ καταβεβλημένη ἐνὸς διαρκεί ἡ ζωὴ ὑπὸ τῶν ἐλαττωμάτων τὸν ὄγκον, ἐξυπνᾷ τὴν ὥραν αὐτὴν τὴν ὑστάτην, ἵνα τοῦ κόσμου τούτου μετὰ τῆς ψυχῆς συναπέλθῃ. Ἢ εὐκλεὴς αὕτη θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ, ἡ εἰς τὰς προαιωνίους παραστᾶσα βουλὰς, ὅτε Κόσμους ὁ μέγας Θεὸς ἐμελέτα, θέλει καὶ πάλιν τῷ παρίστασθαι βοηθός, ὅταν μετὰ δόξης νὰ

τοὺς κρίνῃ ἐξέλθῃ. Ἐντὸς τοῦ μυχοῦ τῆς ψυχῆς τοῦ Θνητοῦ θέλει ἐξυπνήσει τότε ἐκ νέου, ἵνα ἀγερῶχος, μετὰ φρικώδους πατάγου, ὡς ἐξ ἐφόδου προσβάλῃ τοῦ ἐνόχου τὸ οὖς, ἵνα δ' ὥσπερ ἄσβεστος ἀληθῶς φλόξ τὸ σῶμα ἀναλώσῃ τὸ τεθλιμμένον· πυρπολεῖ καὶ ἀναστατοῖ καὶ κολάζει τὸ κεραυνοδόλον τῆς βλέμματος, ἐν τούτῳ δὲ καὶ μόνῳ ἡ τῆς κολάσεως ἀληθὴς καταδίκη.

Μὴ ὕβην τὸ Συνειδὸς ἀναμένης, Θνητὲ, κατὰ τῆς θελήσεώς σου νὰ ἄρῃ τὴν σιωπὴν· ἀκουσον ἀμέσως τώρα τὰς ῥήσεις του, ἐνόσω μένει ἀκόμῃ καιρὸς· εἶναι πράξεις εἰσέτι καὶ πιθανὸν ἐπωφελεῖς νὰ σοὶ γίνωσιν. Ἐνθυμοῦ δὲ πάντοτε, ὅτι ἂν ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ ζήσῃ ἄφρων ἐπὶ τῆς γῆς, ἔμφρων παρὰ τὴν θέλησίν του κατὰ τὴν ὥραν τὴν τελευταίαν ἐγείρεται, ἔμφρων δ' εἰς μάτην.

Ἄνδρ. Γ. Δαλλαπόρτας.

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ.

Εἰς τοῦ βίου τὴν κοιλάδα ἐθαλλες ὦ Ὀλυμπία,
Ὡς ἁρινόν τι ῥόδον εἰς λειμῶνα δροσερόν·
Πλὴν ἐνέσκηψεν ἡ λαίλαψ τοῦ θανάτου αἰφνυδία,
Κ' αἰώνιος εἰς σὲ μνήμα ἠνεώχθη στυγερόν.

Μόλις μόλις εἰς ἐκείνην ἐφθασας τὴν ἡλικίαν,
Καὶ ἦν ἄρχειαι ὁ ἔρως νὰ κομῇ τὴν καλλονήν,
Καὶ ἀγγέλου ἐρωτοῦλου τινὸς τρώσασα καρδίαν,
Ἀνερπάγξης ὑπ' ἐκείνου εἰς τὴν θείαν του σκηνήν.

Πλὴν ἐπάνω ἡ ψυχὴ σου τὴν Ἑδρὴν ἐνῶ στολίζει,
Καὶ οἱ ἀγγελοὶ εὐθύμου λύρας κρούουσι χορδὴν,
Τὸ θερμὸν σου φίλτρον κάτω ἡμᾶς κλαίοντας φλογίζει
Καὶ τῆς λύπης ἡμῶν ταύτης σοὶ προσφέρομεν ὥδην.

Δ. Κ.